

Herde-spel i tre öppningar, vid hans maj:ts återkomst från sin finska resa, ...

Dalin, Olof von,

1700-1829 81 Fa Br.

National Library
of Sweden

DALIN, O. V.

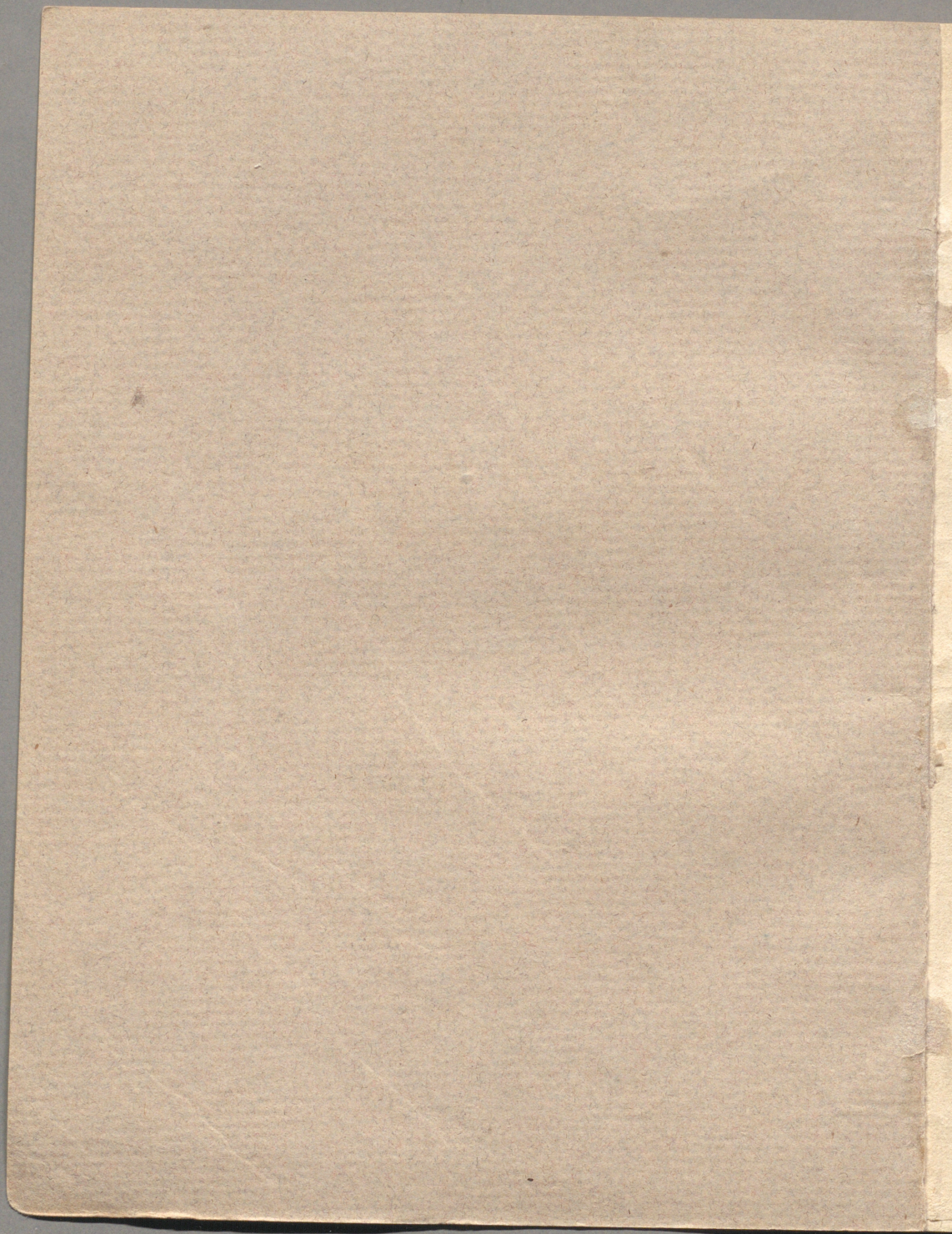
Ev. A

Wm. S. S.

Drain

(P. 1)

1700-1829

N. 14.

HERDE-SPEL

I TRE ÖPNINGAR,

VID

HANS MAJ:TS

ÅTERKOMST

FRÅN

SIN FINSKA RESA,

TIL DROTTHINGHOLM;

PÅ

HENNES MAJ:TS

BEFALLNING

FÖRESTÅLDT

I TRÄGÅRDEN

VID

BEMÅLTE KONGL. LUST-SLOTT,

D. 11. AUG. 1752.

STOCKHOLM,

TRYCKT HOS LARS SALVIUS.

Personerne.

IRIS.

DAPHNE,

FLORA.

ARCAS.

DAMON.

CELADON.

LYCAS.

TIRSIS.

En BOND-DRANG.

I. ÖPNINGEN.

I. INTRÅDET.

ARCAS. LYCAS.

ARCAS.

Säj, *Lycas!* är det sant, at du en skatt upfunnit.

LYCAS.

Nej, *Arcas!* hvad jag sedt, det är, hvar ljuset brunnit:
Jag vet i kårret just hvar Draken ligga plår:
I torsdags var jag dit och, tro mig, tåmlig när;
Men et olyckligt ord (ty man får icke tala),
Bårtskämde alt ihop - - - - -

ARCAS.

- - - - - Skall då til evig dvala
Den skatten vara dömd?

LYCAS.

- - - - - så visst! som du mig ser,
Skall jag ha honom fatt, och hälften jag dig i ger,
Om du mig skaffar en af dina vackra Systrar:
Jag vet ej hvilken just, men hur mit öra lystrar,
Hvart de idkogen gå, det vet rättnu hvar qvist:

ARCAS.

Och just är det min sak, at bli Capitalist.
Jag bor här alt för trångt: vi Syskon äro fyra
På en så liten gård: jag tråler som en myra;
Ty Herrgåln är så stor: defs afvel blir ej all:
Der äro tusend får: med dem sku vi gå vall.

LYCAS.

Men tänk dock på all nåd, vårt Herrskap ofs bevisar:
Det håller ofs vid hull. - - -

ARCAS.

- - - - - vårt Herrskap jag ock prisar:
Gud gif dem bägge godt; men jag vil ock bli Stor:
Och i *Avi/or* få och flita *Franska* skor.

LYCAS.

Vår milde Herre nu har länge från ofs varit
Och jag har långtat nog; men har du ej erfarit,
At hos vår milda *Fru* det samma hjärtat är?

ARCAS.

Jo, skalk, som bättre dar på Herde-vis begår;
Men tänk, om jag blir rik tils Herren år tillbaka!
Då gör jag stort *calas* med kalfvedans och kaka.
Och stora flaskor vjn och lustigt spelmans-ljud,
Och bjur vårt Herrskap hit, när Syster min står Brud.
Jag offerar Systrar up, fast hade jag et hundra.
För at få bli förnäm: Jag vil i verlden dundra:
Jag vil i staden in i prakt och taffel-prål:
Farväl, J dumma Lam, Ert bråk jag mer ej tål.
Tänk, när jag får peruk, som ned til midjan rårker!
Och sammets-råck så grann, at det i hjärtat klårker:
Och en så fallig vagn, at hvar en sten sig rör!
Och kusk med påls och skågg och stallhund frammanför!
Men, *Lycas*, mycken tid är nu ej at förlora:
Säj, hvilken ålskar du af *Iris*, *Daphne*, *Flora*?

LYCAS.

Jag ålskar alla tre - - -

ARCAS.

- - - - - den första tänker ömt,
Den andra obevekt har än sit hjärta glömt,

Den

Den tredje visar eld och fångar snart et. tycke;
Men hvilken vill du ha? - - -

LYCAS.

- - - - - det gör mig lika mycke,
Blått jag får åga en: jag vil just ej som du
I Staden fätta bo at prunka med en Fru.
Jag var der blått en dag, at köpa fill och kryddor;
Men tänk, jag längta hem til våra låga hyddor:
Nog var der mycke grant och vagn-och trumme-larm:
Och guld och Tyfker korf; men ockfå mycken harm:
Nej, hållre bor jag hår: - - - - -

ARCAS.

- - - - - jag har i dag i skogen
Et aftonmål beredt och hämtat vjn från krogen.
Och bedt Herdinnor dit och Herdar nog dertil
Och mina Systrar med: då har du som du vil:
Då väljer du din tid, at prata med den Sköna:
Den, som med flickan sin hel ensam i det gröna:
Ej vet hvad säjas bör och hvad uträttas kan,
Den är ej mycket vård - - - - -

LYCAS.

- - - - - det tror jag väl, min fann.
Du tycks det är så lätt? och jag, som ej kan låsa,
Hur slår jag up et tal? den vackra börjar fråsa,
När jag går på bardus och låjer: flicka, kom,
Du skall min Hustru bli, om hin ej gör det om:
Då står jag vacker sen, om hon mig slår på truten:
Nej, *Aras*, var så god, du sjelf skall binda knuten:
Om du vil ha mit guld, så skall du hålla ord:

ARCAS.

Se här har du min hand: din sak är redan gjord.
Låt vara, du är dum: den, som af pengar klingar;
Plår fällan korgen få, hållt när en Bror betingar;

Men se hvar *Damon* är - - -

2. *INTRÅDET.*

ARCAS. DAMON. LYCAS.

- - - - du kommer lycklig hit.

Jag gör i qväll *Celas*: jag bjur dig ockfå dit;
Vi gofsar allihop och alla våra fäntor:

DAMON.

Du vil en Högtid ge? du lär ha flora räntor?
Hvar har du pengar fått? - - - -

LYCAS.

- - - - - jo dem har jag som grås:
Jag vet väl - - - - (Arcas håller *Lycas* för munnen.)

ARCAS.

- - - - - men, min vän, der blir ej mycke fjås.
Med lite frukt och mjölk och något godt at dricka
Vi danfa natten ut och hvar en har sin Flicka.

DAMON.

Men för en fattig pilt hur vil det rima sig?

LYCAS.

Det förjer jag väl för - - - - (Arcas håller honom för munnen)

ARCAS.

- - - - - jag tar det ej från dig.

DAMON.

Men då vi sakne just vår gode Gårdfens Herre
Och alt i långtan är, båd större folk och smärre,
Och då vår milda Fru just väntar natt och dag:
Hur klår det Hennes folk, at ilifta glädje-lag?
Hvad fåjer *Celadon*? - - - -

3. *INTRÅDET.*

DAMON. CELADON. ARCAS. LYCAS.

DAMON.

- - - - - hvartil vil du ofs råda?

Sku vi til måltids gå? - - - -

CELADON.

- - - - - jo, jag kan Er bebåda

Det

Om mina Systrar gå til skogen, går ock jag;
Men eljest - - -

IRIS.

- - - - - kanke bäst, vi gå en annan dag:
Se'n Herren kommit hem, då allting mer sig gläder.

FLORA.

Men se'n vår Bror ofs bedt och nu är vackert väder,
Hur skall han ta det up?

DAMON.

- - - - - jag är af *Iris* tro.
Upskjutom denna dag tils vi ha större ro.

IRIS.

Men, *Damon*, gå likväl, at *Arcas* äfvertala (Han går ut)

FLORA.

Och *Celadon*, gå med, at ej vår lust förhåla. (Han går ut)

5. INTRÅDET.

IRIS. FLORA. DAPHNE.

IRIS.

Jag tror för *Celadon* har *Flora* något ömt:

FLORA.

För *Damon* har jag ock hos *Iris* något dömt.
Han var så snart tilreds, at din befallning lyda;
Men dock, nu mellan ofs, vi kunna fritt uttyda
Hvad våra hjärtan hyft: bland Systrar bör det ske:
Hvad är det mer? vålan, bekännom alla tre:
Jag tillstår, *Celadon* för mig ej lite brinner,
Jag tillstår äfven fritt, at jag mig dervid finner:
Jag älskar *Celadon*, det han ock veta kan;
Men om han flyktig är, så får jag väl en an.

IRIS.

Jag ville för mig sjelf, om görligt voro, dölja
Min kärlek och den bild, som skall mig ständigt följa.

Han

Du vet väl hvem det är : jag kan ej nämna mer.
 Han tårs ej tro det sjelf, fast han det dagligt ser.
 Han vet sin lycka nog; men gissar dock den mästa.
 Så vil den lilla Gud, man skall en Herde fåsta.
 Har han granlagenhet, han säkert ej fördrar,
 At hans Herdinnas eld blir honom alt för klar.

DAPHNE.

Olycklig hvar och en, som så skall sinnet plåga!
 Min Stjerna vare tack ! jag känner ingen låga.
 Jag har ännu ej lärt hvad lilla Guden är,
 Om han en båga för', om det är kors-gevär.
 När stundom tyft och nögd jag ensam går at vandra
 Och finner goda bår, så ler jag åt Er andra,
 Jag ler åt Herdar ock, som samla sig derkring
 Och med så mycke prat mig säja ingen ting.
 I går, då *Celadon* mig stor beskrifning gjorde
 Om *Pafos* och *Sithår*, jag mins ej alt, jag sporde,
 Om det i Finland låg? Han kom ej sen igen:
 Det är mig lika kårt; men trå, som vet det än.
 Förlåt mig, bägge två, min *Iris* och min *Flora*:
 Mig tycks, den kärlek har, lär all sin ro förlora.
 Hur ofta ser jag Er så brydda med Ert grål!
 Jag sofver alt för sött, jag åter alt för väl.
 Jag vet ej, utom Er, hvem jag så kär kan hålla,
 Om det är någon ting, så är det lilla *Molla*,
 Ack, hon är alt för föt, hon hoppar i min lång;
 Men skåller hon för starkt, får hon en liten slång.

FLORA.

Jag lämnar dig din smak, min *Daphne*; men du mister
 Så mången rolig stund, som ej för andra brister.
 Tänk, när en liten valp kan vara dig så kär,
 Hvad bör en Herde då, som mer fullkomlig är?
 Kan något öfvergå, at kär och älskad vara?
 Och höra sit beröm och sjelf sin tro förklara?

Når ord ej räcka til, få tala ögon mer :
 Det är det enda språk, hvori man hjärtat ser.
 Det är en Himla-ro, at som en Segrarinna
 Se hundra Herdars eld för sina fötter brinna;
 Men ock ej mindre ro, at ha medönksfähet
 Och vara god mot den, som det värdera vet.
 Alt hvad jag mista kan, min älskare jag skänker :
 Min fogelbur, mit lam, hvarpå jag ännu tänker,
 Gaf jag åt *Celadon* och ännu mer, stor sak.

IRIS.

Min Herde, liksom jag, är af helt annan smak :
 Han älskar se mig hård, liksom han älskar plågas,
 Och verklig, hvad för gunst kan mot en Herde vågas,
 At han ej går för långt? mit hjärta spritter nog ;
 Men aldrig då et ord jag talar, fast jag dog.
 Jag vänder ögon bårt, at han ej något märker :
 Jag rånnar kanske smått; men straxt mit hufvud värker.
 Han får ej minsta prof af det jag hos mig bår :
 Då voro det bestalt, då blef han mer ej kår.
 Nej, kärlek är et ord, som snart på tungan rinner ;
 Men ej bland tusend en des råttas grannhet finner.
 Det går i vårt begrep från jorden up til skyn
 Med alt för vackra blos: - - - -

FLORA.

- - - - - och faller ned i dyn.
 Jag undrar hvad är värdt så fina tankar sikta,
 Och sucka efter konst och tusend giller dikta?
 Nej, sanningen är bårt, hvad mon din *Damon* vill?
 Mon han den enda är? Här är ju flera til?
 Nej, tvinga sig för en, det kan jag aldrig lida.

DAPHNE.

Nej, Syftrar, nu god natt - - - -

FLORA.

- - - - - vi iku ju svar afbida?

Och sen i skogen gå? - - - -

DAPHNE.

- - - - min fann, det har jag glömt:

FLORA.

Jag tror, min lilla vän, at du här stått och drömt?

DAPHNE.

Nej men, jag tänkte på, i går jag yantar flicka,
Så tappa' jag min nål - - - -

IRIS.

- - - - du är en lycklig flicka;

Men var du aldrig kär? - -

DAPHNE.

- - - - jo, en gång mins jag vål:
Om jag ej då fått mat, jag tror, jag svält ihjäl;
Det sög mig altför grymt - - - -

IRIS.

- - - - hur var det då med hjärta?

DAPHNE.

Der kändes ingen ting af fågnad eller smärta;
Men engång klappa' det - - - -

FLORA.

- - - - för hvem?

DAPHNE.

- - - - jo, för min sparf:
Han låg för Kattens klor inprätsad i en skarf.
Jag mente, han var död: jag önskar ej ha syndat;
Men Katten har jag visst ur detta lifve skyndat.
Jag står och tänker på - - - mon Katter ha små barn?
Det gör mig alt för ondt, at jag då dränkte Far'n.

Men se, der kommer han - - - (*Iris* och *Flora* bli rädda)

FLORA.

- - - - - hvad? ser du Kattens anda?

DAPHNE.

Nej, *Tirsis* menar jag - - -

IRIS.

- - - - - hur du kan sammanblanda

Båd folk och kreatur!

6. INTRÅDET.

TIRSIS OCH HERDINNORNE.

TIRSIS (*raglandes*)

- - - - - Hör, fåntor!, utan krus,

Vår Fru har Er befallt, at stå som tända ljus:

Nu kommer Herren hem: nu ger jag hin at förja.

Vi ha befallning fått en lek, et spel at börja,

Som visar gårdens frögd: och jag är nu så full:

Får jag ej leka snart, så tumlar jag omkull.

IRIS.

Farvål med *Arcas* dans - - -

FLORA.

- - - - - farvål med svar tillbaka.

DAPHNE.

Far vål med alt ihop: i natt jag slipper vaka.

I skog och måne-skien - - -

FLORA.

- - - - - du vakar vål i hus?

TIRSIS.

Til gården skun J straxt: der har jag fått mit rus.

IRIS.

Men, *Tirsis*, alfvar, såj, om Hennes nåd befaller:

DAPHNE.

Det har mig ahnt i dag - - -

TIRSIS.

- - - - - det är et fanners raller.

På-

På stan är Herren här och J stan här ännu:
Bårt, fäntor, alla tre, tag order af vår Fru.

FLORA.

Ja, jag är bättre någd med Slottet, än med krogen

TIRSIS.

Bårt, fäntor, fåjer jag - - - men jag går sjelf på krogen.
(De gå ut).

7. INTRÅDET.

Tirsis (sjunger och fätter sig ned)

I alla mina dagar,

I alt mit lefnads lopp,

Min flaska mig behagar

(tar up en liten flask)

Och frögdar själ och kropp.

Vår milde Herre nalkas,

(lägger örat ned och lys)

Dunck, dunck, dunck, dunck, dunck, dunck,

Ty må mit hjärta svalkas - -

(dricker)

Klunk, klunk, klunk, klunk, klunk, klunk.

(Han stiger up igen och dansar:

faller omkull, tar åter up

flaskan och sjunger)

Vår milde Herre nalkas &c.

(Sen säjer han)

Tänk, om jag här nu såg en vacker Bonde-flicka

Slå up för mig en dans: jag skulle glo och dricka.

Hon plår ock synas här --- den skalken kommer nog --

Men derför vill jag ej bli sinkad från min krog.

(Stiger up igen, sjunger dansar och går ut)

derpå kommer en Bonde-piga

och dansar *Salò*.

2. ÖPNINGEN.

I. INTRÅDET.

DAMON.

Hans Nåd i väntan är: i morgon lår det galla.

Då vil vår Nådige Fru, at vi en frögd anställa.

B 3

Hvad

Hvad sku vi råka på , som kan ge måft behag?
 Här bör nu hållas råd af alt vårt Herdelag.
 Jag tror, de famlas hit båd Herdar och Herdinnor:
 Imedlertid hör' på, J Gudar och Gudinnor!

Min *Iris*, du mig gör den fågnad och det qval,
 Som jag ej yppa tors för källa, berg och dal.
 Jag darrar som et löf, at du min kärlek jäfvar;
 Men visar du mig gunst, jag icke mindre bäfvar.
 När jag dig hjärtat ger, få råds jag du blir kall.
 Jag råds, om jag fick ditt, få blef min kärlek all.
 Ack, at du blef så hård som grymmafe *Barbaren*,
 Och du mig sänkte ned i djupafe *Tartaren*,
 At jag dig vifa fick min kärlek utan vinst,
 Blått för din egen skull; men för min lycka minst!
 Hur mågen fömnlös natt, som du mig förorafkar!
 Vår kärlek, det är fant, få mycket bättre smakar,
 Som ingen honom vet; men et ofs bryr desfmer,
 Hur alt ej dermed röjs, at det för hemligt fker.
 Hur rånna du i går, då jag dig blomman skänkte!
 Du fade ej et ord; men ack, desfmer du tänkte:
 Vi fågom ofs omkring: min tunga blef hel stel:
 Vi skildes at få brått som vi begått et fel. - -

2. INTRÅDET.

CELADON. DAMON.

CELADON.

Hör, *Damon*, jag har tänkt, at når Hans Nåd inträder,
 Vi stållom an en kamp; hvem bäst; om kärlek qvåder.
 Der lilla Guden bor, der år jag gärna med:
 I går fatt *Iris* tyft i skygden af et tråd:
 Hon fåg mig ej bakom: en liten suck jag hörde:
 Jag tror, han var för mig - - - -

DAMON.

- - - - - för dig?

CELADON.

- - - - - ja mig han rörde.

Jag

Jag steg då fram så någd och *Iris* blef hel röd:
Jag sad, Herdinna, tag mit hjärta til min död.

DAMON.

Hvad svara hon derpå? - - -

CELADON.

- - - - - Hon gaf sig til at skratta.

DAMON.

Den skäncken hon då fick, lår hon väl mycke skatta?

CELADON.

Det tviflar jag ej på: jag tror mig kanske til,
Hvad flicka, som jag ser, at vinna när jag vil.
Och Herdar, hvem det år, skall jag i fånger vinna:
Kom an, tag pipan up, du skall min styrka finna.

DAMON.

Jag vet ej, om du mig i visor öfvergår;
Men kärlek, vet jag visst, du ej få väl förstår.

CELADON.

För mig år *Cloris* öm och *Phillis* för mig spritter:
Hon gömmer sig; men vet, jag märker, hvar hon sitter.

DAMON.

Den jag mit hjärta skänkt, vil bara vördnad ha,
Och jag vil aldrig mer, än djupa suckar dra.

CELADON,

Från *Iris* kom engång en farlig ögongnistta:
Jag blef få kär en dag, det blir väl ej den sista.

DAMON.

Jag vil ej önska mer til all min lefnads-lått,
An kysa på det gräs der min Herdinna gått.

CELADON.

När *Cloris* Högtids-klädd sin blomster-prakt utkåradt;
Så blir hvar trä en pil och hvart et hjärta fåradt.

DAMON.

DAMON.

Men min Herdinna tåck förutan minsta prål
Med glansen af sin hy kan smälta järn och stål.

CELADON.

Se *Pbillis*, hvart hon går, hur hon kan fångar tälja
Och för sin feger-vagn de bästa häftar välja.

DAMON.

Men, min Herdinna, du ej dina fångar vet:
At ingen rymma kan, det gör dig måst förtret.

CELADON.

Lysandra fåjer ut alt hvad deis hjärta menar,
Det kitlar mig så godt, at ock min tunga skenar.

DAMON.

Af min Herdinnas ord at gissa, är min frögd:
Ju mindre jag förtår, ju mer är jag förnögd:

CELADON.

Clariffas ögon-glans tycks alt för vänligt tigga,
Det hvar och en på knå för henne vårdes ligga.

DAMON.

De ögon jag tilber, befalla rundt omkring: - - -
Men, tyft - - - hvem kommer här? - - -

CELADON.

- - - - - det skader ingen ting:

13. INTRÅDET.

ARCAS (som stått på lur), IRIS. DAMON.

FLORA. CELADON. DAPHNE.

ARCAS.

Jag har här hört en kamp, så mycke jag upfnappat,
Har ingen seger fått; men bäggedera tappat.
Är nu väl tid til krig? nej, låt oss hålla råd:
Tänk, om jag voro rik! jag tror, at Hennes Nåd

Ej

Ej ikulle makan fedt: jag skulle alt förgylla
 I hela detta hus intil den minsta hylla,
 Mig tjelf och all ihop på kläder och i syn,
 Atminstone hvar läpp och hvar en ögonbryn!
 Men som jag ej har råd, är bäst vi ofs beluuda
 Til röda, gula, blå: man kan det seä affkudda.

IRIS.

Nej, det går aldrig an: vi skamma hy och dräkt:
 Et annat menar jag, som vore alt för täckt:
 Om vi Herdinnor tre fick låna Fröknars kläder
 Med kjortlar, som få hår, och hvar sin smålad fjäder,
 Och hänglar och kramas och alt tuppluveri;

DAMON.

Ja det lär alt för sött och alt för artigt bli!

IRIS.

Och all vår Herde-tropp med rockar som *Laquejer*
 Går efter til vår tjenst - - -

ARCAS.

- - - - - hvad är det *Iris* fäjer?
 Skall jag bli din *Laquej*? nej, fick jag all bregal,
 Som Rådman blef jag klädd, til minsta som *Genval*.

IRIS.

Bli hvad du vil, min Bror: - - då ge vi små *presenter*
 Af blomster eller frukt och göra *Complimenter*
 På Tyska, på *Latin*. - - - Jag lär väl - - - *Damon*, äj
 Du, som *Fransölka* kan - - -

DAMON.

- - - - - *jo, Je Vous aime* - - -

ARCAS.

- - - - - nej, nej,
 Det laprit är för smått, vi måste mer hovera.

FLORA.

Jag tänker på en ting: om vi med fäntor flera
 C Som

Som Brude-pigor gå! - -

CELADON.

- - - - - ack, alt för vacker skrud!

FLORA.

Och Herdar Brud-mån bli med sporar, som ge ljud.
När vi vårt Herrskap se, få ta vi straxt fram pällen
Och hålla öfver dem, och dansa hela qvällen.

ARCAS.

Nej det är ingen ting: et stackars Brud-calas!
Men någon Krönings-fest, den vore vist ej fnas.

FLORA.

Då lär du sje, min Bror, ha lust en krona båra?

DAPHNE.

Men någon glädje-dans mig tycks man borde låra:
Ty är det bäst, jag tror, utklåda våra får
I hufvor och fontans och pudra deras hår.
De kunna dansa sen och någon hund kan spela:

ARCAS.

Ja, det blir vacker dans - - - -

DAPHNE.

- - - - - nej, det är sant - - jag fela?
Du kunde spela tjelf, min Bror, och vi bli lam:

ARCAS.

Så skall vå jag bli hund? min Syfter det är skam,
At hedra få en Bror - - - -

DAPHNE.

- - - - - nej, någon alt för vacker,
Som går på tvenne ben - - - -

ARCAS.

- - - - - hör, Systrar, tusen tackar!

Den

Den ena ger mig horn, den andra strax på flund
 Vil ha mig til en Mops - - - -

4. INTRÅDET.

TIRSIS (med en kagge under armen.)

LYCAS (med en kanna.)

De förra.

- - - - - ty nu af hjärtans grund

Bör alt hvad anda har i hela gården suppa.

God vänner, hvar och en, som skapad är med strupa,

Bör taga sig et rus i morgon för Hans Nåd:

Det ber jag til *prorcoll* må föras i vårt råd.

LYCAS.

Det samma ber ock jag - - - sen surra vi til dager.

ARCAS.

Det är just ej förnämt - - - - - låt höra fler förflager:

DAMON.

Kanske det kan gå an, et Skåde-spel at ge?

Der får man i sin prakt et Kärleks-tempel se:

Et Altar brinner der af bara vördnads-låga:

Sen ligger runt omkring *Cupidos* ljufva plåga,

Små suckar utan hopp, små tåcka tvifvels-mål,

Och hjärtan af *demant*, som dock ha fådt små hål.

Sen gå vi alla fram, at vördnads-offer göra.

Vårt Milda Herrkaps låf skall hela bygden höra.

(En röst låter hastigt höra sig, hvarvid alla
 bli bestörta:

Hon sjunger denna visa)

*** * *

Lik en Sol, hvars glada strålar

Jaga Nattens dvalor hän,

Almän Kärlek sig afmålar,

Som sit ämne får igen:

Var välkommen allas fågnad,
 Allas lycka, klar och ren:
 Så bland ofs en dygdens fågnad
 Som en himlens ögnaiten!

Milde Herre, som din åra,
 Sätter i vår fållhets högd!
 Våra hjärtan vi dig båra!
 I Dit Hus lef Säll och nögd!
 At en Dygd sig steds må para,
 Som kan Himlen til behag
 I sin Höghet mönster vara
 För de ringas hjonelag!

* * * * *

D A M O N.

Jag lår ha råket rätt: *Oraklet* gaf mig svar.

Å R C A S.

Nej, nej, det går ej an: jag vet väl hvad det var.
 Och *Lycas* vet det ock - - den saken bäst han känner
 Skogs-jungfrur, Drakar, Troll, altfådant är hans vänner;
 Men bäst, ej nämnat mer, sen Solen gådt i fång:
 Gå, *Lycas* ut, at se; men åndtlig dörren stång:
 Jag tål ej gårna krank - - - - - (*Lycas* går ut)

C E L A D O N.

- - - - - men, Herdar och Herdinnor,
 Mon Er behagar ej, bli Gudar och Gudinnor?

F L O R A.

Jo, det blir alt för skönt; men hur sku vi se ut?

C E L A D O N.

Jo, en har Kunglig drågt, en annan ingen klut:
Cupido flyger up och med sin byfsa skjuter,
 Piff, paff, det går så flinckt: *Vulcanus* bomber gjuter

För

För *Venus*, *Juno*, *Mars* och *Bacchus*, hvem vet alt?
 Så möte vi Hans Nåd, hvar en i sin gestalt,
 Den ena med en krans, den andra med en spira,
 Den tredje med en staf, som tusend blommor sira :

TIR SIS.

Den fierde har fårskt smör och bröd, som gräddadt är,
 Den femte stora glas, den siette flaskor bår.

ARCAS.

Nej, det är för gement - - -

TIR SIS.

(suckande) - - - - - Aek, at det ej må tryta;
 Men vjn och all slags drick som strömmar bland oss flyta!

5. INTRÄDET.

LYCAS och de andre.

LYCAS.

Nu har jag hittat på det alrabåsta råd,
 Som mycket hedra skall båd Hans och Hennes Nåd:
 At vi bepryda oss med granna toffar, felar,
Capsoner, betzel-tyg, som lätt i munnen spelar,
 och bjällror, bara guld, och tömmar gula, blå,
 Med hela denna staf sku vi mot Herren gå:
 Et underdånigt Tal vi då för vagnen lägga;
 Men ej et enda ord; ty vi sku bara gnägga:
 Sen spänna vi ifrån de hästar Herren har
 Och spänna oss därför' til hela fyra par:
 Det skall gå hem så lätt, och Herren tjelf må köra:

ARCAS.

Nej, aldrig må du tro, at Herren lår det göra.

Ej heller är det grant - - -

TIR SIS.

- - - - - du är väl vackert djur;
Men tro mig, för en vagn gör du ej stor figur,

LYCAS.

Men skulle Herren då ej villa på mig rida:
Om jag med guld och fölf blir fadlad? - - - men tyft bida.
Jag vet et bättre råd, som skämmer ingen lem:
Om alla ta ihop och bära Herren hem?

ARCAS.

Nej, Herren vill det ej - - -

LYCAS.

- - - - - hvad? skall han inte villa?
Så många sku med En ej rå? det voro illa.
Jo, såkert ur sin vagn sku vi Hans Nåde få,
Och fätter Han sig mot, skall Han deran ändå.

TIR SIS.

Ja, *Lycas*, det är rätt: vet du hvad jag vil göra?
Med oxar för en vagn en bit ur Månen köra.
Och dermed lyfa up mit torp i morgon qväll.

LYCAS.

Ja, om det kan gå an, så är du pockers-snäll;
Men, fåntor, vänner, folk, så många vi här språka!
Tänk, om mi laga så, at Herren fort får åka!
Om vi ta bärt Hans hjul och vagnen tjelkar får
Och snö på vågen körs, det mycke bättre går.

TIR SIS.

God vänner, eller ock, at vi nu sammanskjuta
Til några tunnor vjn, på vågen at utgjuta:
Det är mot stoft och dam en alt för hårlig bot:
Och hvad ey vågen tål, det tar väl jag emot.

IRIS.

IRIS.

God vänner eller ock, om vi nu marknad göra
Och allehanda kram inför Hans Nåde föra.

CELADON.

God vänner eller ock, om hvar på rim och prånt
Gör med en liten suck en kärleks-Compliment:

DAMON.

God vänner, eller ock, om vi Tornering låra,
Då hvar en af sin vän bör namn och fårgor bära;
Men stackar den, som då ej kärlek rätt förstår:
Den dras med fårgor fler, än dagar i et år.

LYCAS.

God vännner, eller ock, om vi med rep ofs para,
Då Herren til vår Ö skall öfver vatnet fara,
Och simma vid Hans Slup och slåpan få i land:
Det skall vål mer gå fort, än genom Roddar-hand.

TIRSIS.

God vänner, eller ock, om vi de bärg bårtgräfva,
Som ligga häromkring och ned i vattnet hafva:
Då blir en vacker bro för Herren til vår Ö,
Den vi med roser, sand och perlor sku beströ.

LYCAS.

God vänner, eller ock, jag har en gammal Lada,
Jag sparar ingen ting, at få ofs alla glada:
Om det i mörkret sker, då Herren far förbi,
Och hon står fult i brand, skall det rätt vackert bli.

TIRSIS.

God vänner, eller ock, med ljus at Herren tjäna,
Om vi på säker pant de stjärnor fingo låna,
Som sitta öfverst op, och fåsta i vår skog!

ARCAS.

Nej, *Tirsis*, gå härifrån, och fått dig på din krog.
För sådana förslag må land och rike bafva: - - -
Tänk, om jag vore rik! hur alting skulle sväfva

Från

Från ringa til förnämt! man skulle här få se
Hvad sen den gyllne tid ej fådt i verlden ske!

IRIS.

Men hvad skall bli vårt slut? min sann om det mig gläder,
At vi här fåångt fådt: vi rådlå bara väder.
I morgon skall det ske, i dag bör fattas slut - - -
Et vårdskap, menar jag, ser ej så galit ut.
Då hvar en sållsamt klädd framkommer med sin maka
Och hvar en har sin rätt, den alla sen få smaka,
Sen spelas, dansas, qvåds och blir et lustigt lag.

DAMON.

Jag tror man blir dervid och gör i faken slag.

IRIS.

Jag klår mig som en Fru, som knapt kan orka niga,

DAPHNE.

Och jag som en *Mamsell* - - -

FLORA.

- - - - - och jag som nyckel-piga:
Jag tar vål *Celadon* och *Iris* *Damon* tar - - -

DAPHNE.

Och jag tar vål min Bror - - -

LYCAS.

- - - - - och jag min gamla Far,

DAPHNE.

Nej, månskia bör det bli - - -

LYCAS.

- - - - - hvad må då Far min vara?

DAPHNE.

Jag menar, annat kön; ty hvar en bör sig para.

LYCAS.

Så vill jag *Cloris* ta och klå mig som en qväst.

TIRSIS.

Jag tar *Lysandra* jag, och klår mig som en gast.

Men

Men til et sådant spel vill jag Er alla fråga,
 Hvem lär ofs dansa rätt? jag törs det aldrig våga,
 Om jag i tripp och traf och lunk är blått geiäll.

CELADON.

Jo, nyfs til gården kom en måltarinna snäll.
 Hon kan ofs låra snart, med henne sku vi tala,
 Hon gör hvar fot så lätt, så flyktig, som en svala.

ARCAS.

Blått jag får henne se, så skall det straxt gå an;
 Ty, ikam at såjat tjelf, hvad är det jag ej kan?

(De gå ut.)

(En Solo-dans af den omtalade
 dansmästercinnan)

3. ÖPNINGEN.

I. INTRÅDET.

IRIS. DAPHNE. FLORA.

IRIS.

Är dörren väl igen? - -

DAPHNE.

- - - - - kanske - -

FLORA.

- - - - - jag skul få mena.

IRIS.

Nu, Systrar, är det bäst, at först vi tre allena
 Påminne ofs den dans vi sågo nu på stund;
 Ty hvem vil bli et tpråk i hvar en Herdes mund?
 Jag vet väl hur det är, när Herdar sammanprata.
 För minsta steg och blink et fattigt Barn de rata,
 Än är ej håret grant, än sitter mösan snedt,
 Än ha de hört et ord, än ha de *miner* sedt,

D

Än

An kan man rätt ej gå, än danfar man för illa.

DAPHNE.

Min Syfter, men jag ber: kan du på sådant grilla?

Nej, jag är lika nögd, hvem jag är til behag:

Jag unnar alla godt; men lyder ingens lag.

När jag får ha min ro, hvad angår det de andra?

Jag lofver mer förnögd, än de som på lika klandra.

Kanske ock ingen är, som kommer mig ihog:

Det samma sker hos mig och vågs på lika väg.

De må nu klaga sig, at brinna eller frysa,

Så rör det mig ej mer, än *profit* när de nysa.

De såja vål, de dö, som har mig ofta skrämt;

Men som det aldrig skedd, så tror jag, det är skämt.

FLORA.

Fastän jag vål är vifs, at ingen mig förgäter,

Så tro dock, Systrar, ej, at det mit sinne fräter:

Låt stackars Herdar fritt få mönstra mig och Er,

Vi ha ju samma rätt? vi skona dem ej mer.

Med alt sit hvifk och prat de måste dock bli mjuka

Och för vår ögon-glans med suckar underduka.

De tadla kanske måst hvad måst i trångtan är

Och hjärtat blått at harm sin egen ro förtår.

När med en enda blink jag sådant sinne bryter,

Få se om afund ej til annan eld sig byter.

Vi känna de gevär Naturen har oss gjort:

Min hjälte skall på knå fast han har talt så stort.

Han skall med tårar be, at vi hans yrfel glömma.

IRIS.

Ja, *Flora*, det är fant; men Sinnens mycket ömma.

Ha medlertid et qual, som du ännu ej vet.

FLORA.

Ack, *Iris*, känn dig tjelf: det voro mer förtret,

Om vi ej taltes om. At intet buller göra,
Det är ha ingenting, som hjärtan kan upröra;
Ty låt man Herdars prat få rafa från och til,
Gå örat ut och in; men gör du hvad du vil.

DAPHNE.

Nå, Systrar, är det nog? har nu all Herde-skaran
För Er lagt ned gevår? så slipper jag väl faran;
Men om jag fråga törs, hvad var vår fyfsla hår?

IRIS.

Ack, vi ha glömt vår dans, fast tiden är så när:
Kom, låt oss ta i hand - - -

(rättfom de sku begynna dansen,
kommer Lycas nästan ur andan,
ropandes).

2. INTRÅDET.

LYCAS. HERDINNORNE.

LYCAS.

- - - - - Så, fäntor - - - nu för tufen!
Nu ha vi väl bestält! ur stugan - - - slåck ut ljusen:
Hvi stå J längre kvar? - - -

IRIS.

- - - - - men, Lycas, hvad står på?

LYCAS.

Jo, Herren är nu här: nu må vi flata stå:

IRIS.

Det var i morgon först, som vi Hans Nåde vänta;
Men kan det vara fant? - - -

LYCAS.

- - - - - så fant, min kära Fänta,

Som du och jag är två - -

IRIS.

- - - - - men se, der är min Bror,

3. INTRÅDET.

De förra och ARCAS.

IRIS.

Är Herren redan här? - - -

ARCAS.

- - - - - I morgon som jag tror,

IRIS.

Hvad springer *Lycas* då? - - -

LYCAS.

- - - - - jo, jag kan dyrt betyga,

Om det är sifva ord - - -

ARCAS.

- - - - - tror du, Hans Nåd kan flyga?

För än i morgon qväll kan Han ej vara här.

Hvad har du för bevis? - - -

LYCAS.

- - - - - jag fåg Hans Nåd helt när.

ARCAS.

Du fågen?

LYCAS.

- - - - - ja, som dig - - -

ARCAS.

- - - - - det var Hans Nådes vålna,

LYCAS.

Tänk, at det börjar just för mina ögon kâlna - - -

Han stod skenbarligt der i egen Hög person: - - -

ARCAS.

ARCAS.

Ja, *Lycas*, du och jag förstå väl tälke don;
Men, tyft, såj ingen ting förän vi blifvit rika.

LYCAS.

Jag kan ej glömma bärt - - - jag aldrig såg så lika.
Och juft Hans Nåds gestalt - - En gång såg jag min Mor,
Som hon i verlden gick - - hon mjölka grannens kor.
När jag begärte mjölk, så strök-hon mig på truten,
Jag mins det all min dag, så hatten flög mot knuten.

ARCAS.

Ja, tänk! hvad mig har hänt: jag var i fjol på jagt,
Och hade långt för dag mig för en brasa lagt:
På stunden Jungfrun kom, för elden sig at mafa:
Sen tog hon hop med mig och börja på at rafa.
Kan tro, jag streta mot, at få et troll i famn.
Hon flög i luften up och gaf mig vackert namn.
Och straxt så kom en storm, at brasen flög som fjäder.
Jag fick ej enda lif, jag hörde ej en tjäder.

IRIS.

Om jag skall sådant tro, så bulda det i natt
Tre gånger på min dörr - - -

DAPHNE.

- - - - - det var väl någon katt.

IRIS.

Ja, katter, du har rätt, de plå på dörrar klappa:
Jag var så rädd det var min Farfars Farfars Pappa:
Jag under täcket kröp - - -

FLORA.

- - - - - jag hade stigit op,
Ho vet, om det ej var et Lif med själ och kropp:

Dock, bäst ha dörren stängd, om aldrig så det klappar,
 Ty hvem kan undfly nog de grymma läder-lappar?
 Men, tyft, hvad hörs för larm? - - -

4. *INTRÅDET.*

TIRSIS kommer in med mycket buller.

De förra.

TIRSIS.

- - - - - far vål med alt kramas.
 Utklädning, tyg och trofs och hela vårt kalas.
 Hans Nåd är redan här förän vår Fru det väntat - - -

ARCAS.

Men, *Tirsis*, är det visst?

TIRSIS.

- - - - - jo, som det voro prantadt.

ARCAS.

Så hade *Lycas* rätt?

LYCAS.

- - - - - jag fåg ju med min syn;
 Men råtnu vet jag knapt, om jag är up i skyn.
 Om jag förtrollad är, om jag mit Morsmål talar,
 Om jag kan åta mat, om källrar åro svalar,
 Om Herden är en sparf, om flickan är et trä:
 Man vilinbilla mig råtnu, at folk år få.
 Jag ger åt raggen flikt - - - -

IRIS.

- - - - - förlåt mig, *Lycas* lilla,
 Vi åro alle vi bedragne likfå illa.

Hvad

Hvad år at göra nu?

TIRSIIS.

- - - - - se dår år nytt bevis,
At Herren kommen år - - -

5. INTRÅDET.

En nykommen BOND-DRANG.
DÁMON. CELADON.

De förra.

TIRSIIS.

- - - - - hör, Landsman, tack och pris
För det du följt Hans Nåd och hit til ofs ledfogat,
BONDDR.

Ja, öfver åtta mil har jag med trofsen jagat.
Det, mån J tro, gick flinkt båd öfver bärg och dal.
Jag har få mycke fedt, at det år utan tal:
Båd jättar, dvårgar, djur, som ta en karl i kragen
Och folk med geteragg och hufvud ned i magen,
Och strömmar af fur mjölk och bärg af bara salt
Och broar blått af öft och hus af korf och palt.

LYCAS.

Ack, om jag varit der! - - -

IRIS.

(nigandes) - - - - - men om jag tors Er fråga:
Hans Nåde, år Han frisk? - - - (Bonddr. bugar sig)

DAPHNE.

(nigandes) - - - - - jag tors det famma våga.
Hans Nåde, mår Han väl? - - (Bonddr. bugar sig)

FLORA.

- - - - - och jag med Ert förlof,
Hur finner sig Hans Nåd? - - - (Bonddr. och alla Herdarna buga)

BONDDR.

- - - - - jo, Kungen i sit Hof,

Kan

Kan inte bättre må - - - Er alla til at svara,
Jag hvarken vil min mund ej eller ryggen spara.

DAPHNE.

Nu är ju alting alt? - - -

FLORA.

- - - nej, på vår egen hand,
Just som vi stå och gå, en frögd kan ställas an:

TIRSIS.

Ja det, min sann, är bält: hör, Landsman, kan du sjunga?

BONDDR.

Jo, nyss när jag blef född, skar Mor min up-mia tunga.

BOND-DRÅNGEN sjunger *Solo*.

Up tungor, ur dvala,
När hjärtat vil tala:

Hvar Herde förnögd

Til Himlarnes högd

Et offer bereder

DEN Sällhet utbreder,

DEN Thronen gör heder

Och Kojorna frögd.

Välkommen hit åter,

Du, som ej aflåter,

At fågna båd Gudar och underfåter:

Hvart lam, hvart löf, nytt lif Du nu ger:

Herdinnor och Herdar upeldas än mer.

TIRSIS sjunger *Solo*.

Låt oss nu i dag uplåta

Våra halfar för det våta:

Dock, ej mer än hvar en tål:

Hvem vil hjärta eller maga:

undandraga:

För så nådigt Herrikaps skål?

Choro.

Til

Til IRIS Solo.

Iris måste ordet föra
Til Hans Nåd et tal at göra,
Som ur våra hjärtan går:
At på årligt vis vi tänka
Honom skänka :;:
Ofs och alla våra Får. *Choro.*

BOND-DRÄNGEN til DAPHNE. *Solo.*

Daphne måste för ofs bära
Skänker til Hans Nådes åra,
Mogna plommon, söta bår,
Stekta sparfvar, spiken gädda,
båffa grådda :;:
Och alt hvad som läckert är. *Choro.*

Til FLORA. *Solo.*

Flora pryder sina lockar
Och af skönsta roföer pläckar
Til Hans Nåd en vacker krans:
Våra hjärtan dervid hänga
eller svänga :;:
Luftigt om en glädje-dans. *Choro.*
Derpå följer en *Ballet.*

TIRSIIS sjunger Solo åt LYCAS.

Lycas, om du prunkar
Med all slags kräfelig frukt,
Aggebubert, munkar,
Och hårlig lukt:
Då kan du framtråda
För Hans Nåd at qvåda,
Eller utan bång
Gör några språng. *Choro.*

Lycas dansar Solo.

E

BOND-

BOND-DRÅNGEN *Sjunger Solo* åt ARCAS.

Arcas, du kan sminka
Och klå dig grann som i stan,
Pråla som en skinka
Med guld och blan:
Då kan du framtråda
För Hans Nåd at qvåda:
Dock, för större glans,
Vis fram en dans. *Choro.*

ARCAS dansar *Solo* en *Pas de deux.*

TIRSISS *Sjunger Solo* åt alle HERDARNE..

Herdar; höjen Edra Toner,
At Er Sol fig återter!
At den, som kan hedra throner,
Sina hjordar återfer!
Ack, at vi få milda lagar
Til vår afka vörda må!
At Hans lefnads gyllne dagar
Til den Högsta Sålhet gå: *Choro.*

BOND-DRÅNGEN *Solo* til HERDINNORNE.

Låt Er frögd, Herdinnor, råda,
Då J sen hvad Tankar bo
Hos et Sinne, som får skåda,
Den, som gör defs lust och ro.
Ack, om hvar en fick en maka
Med så mycken dygde-glans!
Hur vår lefnad skulle smaka!
Hur vår vandring blef en dans: *Choro.*

Ballet.

Choro.

Bond-

